

Er zijn ook nog wat verhalen bewaard gebleven van Lierenaars die op de een of andere manier met Joor en Marie te maken hadden. We zullen er een paar in dit artikel opnemen.

De oude Kerklaanbrug rond 1960 met rechts de bakkerij van de familie Bijl. De auto moet op basis van het nummerbord uit het bouwjaar 1956 zijn. Passeren kon men elkaar niet op de brug en in 1963 is deze brug vervangen door een veel bredere betonbrug.

De familie Bijl had een bakkerij en bakkerswinkel vlak voor de Kerklaanbrug. Net zoals veel andere winkeliers bezorgden zij de boodschappen soms wel meerdere keren per week bij de klanten aan huis. De gebruikte boodschappen werden netjes op weekbriefjes genoteerd en ook meestal wekelijks afgerekend. Zo bezorgde bakker Bijl ook brood en aanverwante artikelen bij Joor en Marie Ammerlaan. Marie had een eigen betalingsschema met de bakker dat flink afweek van een wekelijkse betaling. Zij betaalde de nota pas als het totaal richting de honderd gulden ging lopen. Als het zover was, zei ze bij het in ontvangst nemen van de broodbestelling: 'Bakkertje, het bedrag is weer aardig opgelopen en volgende week wil ik met je afrekenen.' Arie Bijl vertelde dat hij voor het afrekenen altijd ruim een half uur moest uittrekken, waardoor zijn vaste bezorgschema dan ook flink uitliep.

Bij binnenkomst in het boenhok had Marie op het deksel van het waterfornuis de weekbonnetjes van een paar maanden naast elkaar uitgestald. Bonnetjes van slechts enkele gulden per week telden niet hard aan, want Joor en Marie namen meestal alleen brood af, maar nooit iets van koek, banket of luxere artikelen zoals krentenbrood of eierkoeken. Dat vonden zij veel te duur en ook helemaal niet nodig. Aan gewoon brood had je genoeg, was hun credo. Zo werden alle weekbonnetjes minutieus nageteld en soms met een cent in de plus of in de min gecorrigeerd. Als alles grondig was nagekeken kon eindelijk de betaling plaatsvinden.

Een fraaie foto van begin 20^e eeuw met de houten brug 'Vreeburch' 1868. De familie Bijl is in 1929 in de woning vlak voor de brug gaan wonen. Later komen we op de geschiedenis van deze woning en haar bewoners nog uitgebreid terug. De enorme schoorsteen met windvaan doet vermoeden dat er flink gestookt werd, maar of dat toen al voor een bakkerij was, is niet bekend. Kijk eens naar het grote ooievaarsnest op het dak van de Domkerk.

Cees Ridder werkte voor zijn dienstdtijd als leerling metselaar bij de firma Andries en Frans Monna. Zij voerden regelmatig onderhoudswerkzaamheden uit aan de boerderij en het woonhuis. En dan met name de metselklussen.

Als het tijd voor een pauze was, riep Marie hen naar binnen om aan de keukentafel koffie te drinken. Maar volgens Cees kon je eigenlijk niet over koffie spreken. Op de keukentafel stond een geëmailleerd diep bordje of een pannetje met daarin een laag warm water. Marie had daar wat losse gemalen koffie aan toegevoegd zodat het lekker de tijd kreeg om te trekken. De koffiekopjes werden met een soort juslepeltje vanuit het pannetje gevuld met toevoeging van een scheut gekookte lauwe melk. Op de melk lag een vel en bij het schenken hoopte je, vaak tevergeefs, dat die vel bij je buurman in het kopje gleeed. Marie gebruikte geen filterzakje dus bij het opscheppen van de koffie kwam de prut ook gewoon mee.

Met veel tegenzin ging de koffie bij Cees naar binnen en bij de volgende rondes bedankte hij vriendelijk voor de eer.

